Ma heitsi henda pölwlli mähha, nink wötsi Jummalat kitta Pühha Pawali sönnuga:

Oh rikkusse, nink tarkusse, nink Jummala tundmisse süwwiust!

Kui ärranöudmata om temma kohto, nink ärraotsmata temma teggemisset? — Kes om Issanda meelt tundnu? Ehk, kes om temma nöuandja olnu? — —

Sest temma sissest, nink temma läbbi, nink temma sissen ommawa köik asja. Temmale olgo auw iggaweste! Amen!

Et Jummal om, edda tunnep meije südda, sedda näeme omme silmiga, sest Jummala teggemisse kulutawa tedda egga üttele ke ilma pääl tähhele pannep. Kes om taiwast nink maad ja köik taiwa nink ma illu lonu? Kes muud kui temma se kunningidde kunningas. —

Pühha kirri kulutap selgeste et Jummal, se kölge wäggewämb, köige targemb taiwa nink ma loja ka köik omme loodasju ärratunnep, neid ülles peap, ja neid wallitsep. Ent ütsiggi loodassi ei moista Jummala tarkust ärra arwata.

Kui ilma hädda ja murre meid waiwap, et ilmlik troost ja innimeste abbi meije kurbust ennämb ei wära. — Oh töstkem sis söand nink silmi taiwa pole üles, ja möttelgem, et se Jummal, ke iga päiwa walgust annap omma ilmale, et se ka meije Jummal om, ke meije söand walgustap, ke meid armolikkult toidap, ei mitte ütsinda ihho toidussega, enge weel armsamba hinge toidussega, se om: temma kalli Jummala sönnaga. —

Jummala nöu om ka selle man ärra arwamatta suur, kuida temma neid, ke tedda takkan otsiwa, öige te pälse juhhatap, puhka gem sis temma pole öod nink päiwa, et temma pühha waim meije juhhataja olles kui meije ellame nink kui meije koleme.
